

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, č. j. OAM-323/ZA-ZA06-K01-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2014, č. j. 45 Az 1/2014-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2013, č. j. OAM-323/ZA-ZA06-K01-2012, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Tvrzení žalobce, že vyrůstal nikoli ve své vlasti, nýbrž v České republice spolu s matkou, starším bratrem a nevlastním otcem (českým občanem), dále že v průběhu tohoto pobytu se naučil česky, chodil zde do školy a jen a pouze v České republice má širší jak sociální tak rodinné zázemí, přičemž návrat na Ukrajinu by pro něj znamenal život bez práce a domova, shledal žalovaný pro udělení mezinárodní ochrany nedostatečnými. Ve vztahu k posouzení možného udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany dle § 14 a § 14a zákona o azylu žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal především na skutečnost, že žalobce v letech 2007 až 2012 pobýval na Ukrajině, kterou opustil kvůli potížím s rodinou. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že sama existence rodinných vazeb na území České republiky není důvodem pro udělení mezinárodního azylu ani doplňkové ochrany. Nadto žalobce v současné době se svým nevlastním otce a bratrem nesdílí společnou domácnost, po dobu svého pobytu na Ukrajině s nimi udržoval pouze sporadický kontakt a do České republiky přicestoval na pozvání přátel.

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[3] V kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, proti tomuto rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) předně uvedl, žalovaný v průběhu správního řízení nedostatečně zjišťoval skutkový stav, čímž porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a „*nepřihlédl k personálním charakteristikám stěžovatele a jeho neschopnosti přežít, či alespoň naprosto neživořit na území současné Ukrajiny*“. V případě návratu na Ukrajinu hrozí stěžovateli vážná existenční krize hraničící s ohrožením života, přičemž situace na Ukrajině se setrvale zhoršuje a na východě země hrozí vypuknutí občanské války. Stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany „*netvrdil, že by byl přímo orgány státního aparátu pronásledován, nicméně uvedl, naprosto relevantní důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení minimálně azylu z důvodu humanitárního*.“ Krajský soud přitom dostatečně nezkoumal rozhodnutí žalovaného „*právě ze stěžejního hlediska žaloby pokud tento neudělil stěžovateli azyl z humanitárních důvodů*“ (pozn.: všechny citace uvedeny včetně pravopisných chyb). Krajský soud se totiž v této souvislosti zabýval pouze tím, zda ze strany žalovaného nedošlo k porušení procesních předpisů a zákazu libovůle, přičemž dle stěžovatele se žalovaný právě těchto pochybení dopustil.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval některé argumenty uvedené v jeho rozhodnutí, ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl její zamítnutí.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (vyhledatelné též – stejně jako dále citovaná rozhodnutí - na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Závěry v tomto rozhodnutí traktované jsou zcela použitelné i v nyní projednávané věci; vzhledem k jejich všeobecné dostupnosti a četnou judikaturou Nejvyššího správního soudu podepřené ustálenosti postačí na ně odkázat.

[8] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že těmito důvody jsou nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve správním řízení, nesprávné posouzení otázky možného udělení humanitárního azylu a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. Jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např.

pokračování

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[10] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Stěžovatel opíral svou žádost o udělení mezinárodní ochrany především o důvody ekonomické, které však z povahy věci k jejímu udělení nepostačují; k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, a ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43. Možností udělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, a ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 Sb. NSS.

[11] K otázce udělení humanitárního azylu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ve kterých zdůraznil, že posouzení této otázky spadá do správního uvážení žalovaného a je přezkoumatelné toliko z pohledu dodržení procesního postupu a případného porušení zákazu libovůle. Nejvyšší správní soud přitom nesdílí názor stěžovatele, že se žalovaný právě těchto pochybení dopustil. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, na jehož základě přehledným, srozumitelným a velmi podrobným způsobem vyložil, proč stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany včetně humanitárního azylu nesplňuje.

[12] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu